

som han, idet jeg antog, at de omtalte Acters Executionskraft var gjort afhængig af de to Betingelser, som nævnes i Endringsforslaget, nemlig at Thinglæsningen havde fundet Sted, naar Loven udkom, og 6 Uger før Fallittens Udbrud. Men da jeg var kommen til det Resultat, spurgte jeg mig selv, hvad der skal gjælde for Fremtiden, naar den første Betingelses Indtræden er bleven umulig. En Regel herom savnedes, og da jeg ikke kunde antage, at de ærede Forslagsstillere meente, at der for Fremtiden ingen Regel skulde gjælde i den Henseende, saa var det, jeg kom til den Formening, at der i Endringsforslaget var sigtet til tvende Tilfælde, saaledes som jeg tillod mig, da jeg første Gang idag havde Ordet, at udtale. Jeg troer derfor, at man meget naturligt kunde komme til den Fortolkning, som saavel den ærede Ordfører som jeg selv ere komne til. Hvad nu det Spørgsmaal angaaer, hvorvidt den Anskuelse er rigtig, som jeg tillod mig at yttre, at Loven ikke har tilbagevirkende Kraft, eller hvorvidt den berøver de Forlig og Domme, der allerede ere thinglæste, Executionskraft eller ikke, da kan jeg ikke Andet end sige, at det var Ministeriets Hensigt, da det affattede Loven, at Meningen skulde være, at den ikke fik tilbagevirkende Kraft, og det troer jeg ogsaa bestyrkes ved den modsatte Regel, som er givet i § 11, der af den ærede Forslagsstiller, der modtiveredet Endringsforslaget, blev ansørt; men jeg kan jo ikke Andet end erkjende, at det maaskee er bedre, at der udtrykkeligt optages en Bestemmelse, der hæver enhver Tvivl i saa Henseende, og, som jeg allerede har udtalt, kan jeg naturligvis efter den Opfattelse, jeg har af Loven, ikke have Noget imod en saadan Affattelse at erindre; men en saadan Tilfjendegivelse finder jeg ikke udtrykt i Endringsforslaget. Den ærede 1ste Landsthingsmand for 5te Kreds (Drejer) har atter idag villet gjøre gjældende, at en Dom, hvorved der var aabnet Den, der — for at bruge det Udtryk, der eengang er brugt — sidder paa Kjøbecontract, Afgang til at saae Kjøbecontracten fyldestgjort ved et Skjøde, skulde give en langt bedre Ret end enhver anden Dom, det constaterer en Ret. Det kan jeg nu slet ikke erkjende; det er vel muligt,

at det kan være haardere i visse Tilfælde for Den, der sidder paa Kjøbecontract og ikke kan faae den fyldestgjort ved Skjøde, at miste den Ret, hvortil han har havt Udset, end for Den, der har havt simpelt Regningskrav og gjort det gjældende ved Domstolene; men der er andre Tilfælde, hvor det virkelig er haardere eller i alt Fald ligesaa haardt at miste sin Ret. Der er Handeler, der ere af langt større Betydning end mangen saadan Eiendoms-handel; jeg vil f. Ex. nævne en Handel, hvor der kjøbes store Partier Kornvarer paa Leverance, hvor der mange Gange betales $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{3}$ forud, inden Leverancen finder Sted. Jeg gad dog vide, naar den Sum, der er betalt paa saadanne Kornvarer, er betydeligere end den, der betales i Forstud paa en Eiendom, om da ikke den Mand, der gaaer glip af Leverancen derved, at Den, der har paataget sig den, er fallit, er værre faren end, eller ialfald i en ligesaa uheldig Stilling som Den, der paa Grund af en Fallit ikke kan faae Skjøde paa en fast Eiendom.

Drejer: Dertil troer jeg dog at burde gjøre en kort Bemærkning. Det forekommer mig, at den høitærede Justitsminister ikke har berørt det Moment, som jeg tillagde en særdeles Bægt ved Betragtningen af dette Spørgsmaal, det nemlig, at Contracthaveren er i lovlig Besiddelse af Gjenstanden. Det er Noget, der i Regelen ikke let kan finde Sted i andre Tilfælde og navnlig ikke i det udhævede med Hensyn til Handeler om Kornvarer. Der kan den Part, der har Forbring paa Boet, ikke være i Besiddelse af Tingene.

Justitsministeren: Jeg maa derved gjøre opmærksom paa, at efter Lovgivningen gives Besiddelse i dette Tilfælde aldeles ingen Ret. Efter Lovgivningen skal Besiddelse fuldbyrdes ved Skjøde for at give Eiendomsret. Altsaa rammer det Forslag, som den ærede Taler har været med at stille, aldeles ikke denne Sag. Skal det omspurgte Tilfælde forandres, maa der gives en Lov, hvorved der gives Besidderen den Ret, som nu er afhængig af Skjødet. Det er naturligt, at jeg efter